

Barnen är vårt hopp och vår framtid

Adam, 10 år, och Frida, 7 år, läste i ett nyhetsbrev i början av sommaren om gatubarnens situation. De blev väldigt betänksamma när de såg hur barnen bodde med endast en trasig duk till tak. Adam och Frida frågade då sina föräldrar om de inte kunde sälja några av sina leksaker och skänka pengarna till BRA.

Föräldrarna sa att visst kunde de göra det, men då måste de vara medvetna om att leksakerna

var borta. Det var Adam och Frida helt införstådda med och fick själva ta ansvar för projektet. De sålde sina leksaker för, hör och häpna, 7 900 kr, som de sedan satte in på BRA:s 90-konto. Nu planerar de redan en fortsättning till våren, för att få in mer pengar till gatubarnen.

Visst är det fantastiskt!
Tord Jonzon

Vilsen och rädd i det onda livet på gatan. Skall han få sitt "framtidens möte"?

Från mitt hjärta - framtidens möte

Varje gatubarn har sin mörka historia som de vill berätta. Men det gör de bara när de har förtroende för den som får lyssna. Historien de berättar är en hemlighet om smärftulla upplevelser som de bär inom sig varje dag. De har blivit kränkta, utnyttjade och slagna. Ingen har ens respekterat deras längtan om kärlek och trygghet. Ingen har lyssnat till vad de vill. De har aldrig fått berätta om sina tankar och drömmar. Deras medfödda talanger har aldrig stimulerats och fått utvecklas. Om framtiden har ingen talat med dem. Kanske för att den inte finns! Vad händer i ett barns liv som fått växa upp utan framtid? Det är det nog ingen som riktigt vet. Kan det som vi kallar de inre sårerna någonsin läkas helt? Kan de glömma och även förlåta? Förlåta de vuxna som svek. Kanske det var mamma eller pappa som gjorde dem illa eller någon annan som tog deras rätt att få vara barn och deras framtid ifrån dem.

Jörgen Wrenbro.

Jag frågade en dag min gode vän Sven om vad jag borde skriva om i nyhetsbrevet. Han svarade direkt: "Framtidens möte" och såg på mig utan att säga något mer. Det lät först lite bakvänt, men sen kände jag att det var styrka i orden han sa.

Vi är faktiskt gatubarnens möte med framtiden. För plötsligt när de möter oss kan den kränkande misären de lever i ersättas av möjligheter och livsglädje. Så radikalt kan detta möte vara! Deras undantryckta drömmar får liv och de kan börja se de vuxna som en trygghet istället för ett hot. Och inte minst, de kan börja se framåt i livet och på morgondagen som väntar. Det är detta viktiga och avgörande "framtidens möte" som vi hoppas att så många barn som möjligt skall få uppleva när de träffar våra bolivianska ledare på gatan, i slummen och i våra hem.

/Jörgen

Tack alla vänner för de gåvor som kommer in och som gör att kampen för gatubarnens liv och framtid kan fortsätta.

Vi stöttar
Barnens RäddningsArk

BANDY
www.bandybyn.se

no limit
promotion.as

BILHALLEN
www.bilhallen-e14.com E 14

LINDBERG
www.lindberg.lm.se

VIHAB
Betongbälltagnin 0950-60014

novia
EKONOMI
www.noviaekonomi.se

www.rubeco.no

www.muskotmedia.se

Fjeld Gård
www.fjeldgard.no

CORAX
UTVECKLING

Restaurang
PEKING

Barnens RäddningsArk är en obunden internationell, kristen hjälpporganisation för barnens rätt till ett liv och en framtid, som vill förmedla hjälp och glädje till människor runt om i vår värld.

Vi står under kontroll av SFI "Stiftelsen För Insamlingskontroll" Vi har ett 90-nummer för all ekonomisk insamling; Postgiro 90 11 11 - 5

Barnens RäddningsArk
Källgatan 8, 982 34 Gällivare
Tel: 0970-176 28
Mobil: 070-325 89 17
E-mail: bra@kiruna.se
www.barnensraddningsark.com
Postgiro: 90 11 11 - 5

Design: layout

Joachim Vogel, reporter och programledare på SVT 1, skriver följande efter sitt reportage i Bolivia:

"När jag stod på flickornas barnhem Rosa de Sarón och fick min säkert tusende kram tänkte jag på er. På er som år efter år skänker pengar till verksamheten och som egentligen var dem som flickorna kramade. Så tack från flickorna och tack från mig, en utomstående betraktare som bara råkar komma från ett av de två länder där det finns så många som vill hjälpa." /Forts nästa sida

Joachim Vogel berättar från Bolivia...

sid. 2

Oddvar och Laila i Bolivia...

sid. 3

Barnen är vårt hopp och vår framtid...

sid. 4

Forts fr sid 1

Det här var inte mitt första uppdrag för Världens Barn och förhoppningsvis inte det sista. Att åka ut i världen och på nära håll studera vad Radiohjälpens och de medverkande hjälporganisationernas insatser gör för nytta är det mest berikande jag gjort i min tv-karriär.

Men det är en emotionell berg-och-dal-bana utan dess like. Man kastas hela tiden mellan den förtvivlade situationen för så många av världens barn – det känns bara så hopplöst ibland när man står där mitt i nöden – och den upplyftande känslan av att se glädjen i trötta hjälparbetares ögon när ett barn fått en puff på vägen till ett bättre liv.

Så var det också i Cochabamba. Vi har blivit oerhört väl mottagna och kunde göra det jobb vi ville. Allt fungerade hur bra som helst. Jag har gråtit och skrattat

och tror att TV-reportaget blir väldigt starkt. Det var så rörande att få vara med då flickorna fick se sitt nya hus. De skrek sig från rum till rum! J Ett jättetack till er alla på hemmaplan. Det känns som en ynnest att få ha tagit del av ert goda arbete i Cochabamba. Jag skulle kunna göra en halvtimmes reportage, men måste skära ner det till 8 minuter. (Sändes i programmet Go'kväll i TV 1 den 6 oktober kl 18.15.)

Att lyssna till en flicka på 9-10 år som berättar om hur hon som femåring inte kunde hålla styvpappan ifrån sig längre och hur hon blev våldtagen och hotad får tårarna att trilla av raseri. Men att få se hur samma flicka, efter år på gatan, kommit till Rosa de Sarón som en stum onåbar skugga för att bara ett år senare leende göra sina läxor o glatt skutta omkring med de andra tjejerna under basketkorgen - det är magiskt. Och det är tack vare er. Glöm aldrig det.

Det är verkligen påtagligt hur mycket ledarna jobbar med just kärlek på barnhemmen. Jag är djupt imponerad över ert arbete i Cochabamba. Tror att många i Sverige som arbetar med barn borde få se hur långt man kommer med en öppen famn. Det är människor som ni som får en att hoppas på att världen nog har en framtid ändå.

Ni har gjort så oerhört mycket gott för så många utsatta barn. Tack för att ni finns!

Joachim Vogel

Programledare och reporter på Sveriges Television

Flickorna besökte sitt nya Rosa de Sarón

Som Joachim skrev var det stor glädje när våra flickor var ute och såg sig om i sitt nya hem och fick se hur fina lokaler de ska få. Nu inväntar vi bara den stora flytt dagen, som inte är långt borta. Vi har blivit lite ytterligare försenade bland annat genom att det kommunala avloppssystemet inte är färdigt och vi kommer heller inte att på överskådlig tid kunna ansluta oss till det, som vi planerat. Vi har istället fått bygga en septisk tank och den är nu klar. Flickorna har nu en period med prov i skolan och när de är klara är det dags för den mycket efterlängtdade inflyttningen.

Ett entusiastiskt besök på deras nya Rosa de Sarón.

Filmaren Carl Magnus Lindström bland gatubarnen

Carmen och Rolando

Robin, 6 år, på skolan utanför byxorna.

Robin

Robin, 6 år, är kanske inte den lugnaste pojken hos oss. Han har svårt att sitta stilla i skolan och hittar på en massa hyss så fort läraren inte ser. Han bråkar med sina kamrater både i och utanför skolan. På El Arca ställer han till en del problem och under protester utför han sina uppgifter. Men med tålmod och kärlek kommer framstegen och Robin har också mognat den sista tiden till stor lättnad för alla. Robin har tre bröder på El Arca och en syster på Rosa de Sarón. För ca en månad sedan kom hans äldsta bror Daniel, 10 år, till El Arca, så nu har vi ansvar för alla syskonen. Deras mamma lever på gatan.

Vi håller samman syskonen på våra hem

När familjen slås sönder, eller om barnen av annan anledning måste börja leva på gatan, är den enda tryggheten att de har varandra. Nu har vi flera syskon som bor hos oss och vi är verkligen glada över att vi har möjlighet att ha hålla dem samman så att de inte splittras och tappar kontakten med varandra.

Oddvar och Laila i Bolivia

Efter 1,5 år var jag tillbaka i Cochabamba, den här gången tillsammans med min fru Laila, min bror och hans fru. Javier mötte oss på flygplatsen och glädjen var stor över att få träffas igen. Våra vänner i Bolivia berättade för oss med glöd och iver om små och stora framsteg i arbetet. Här är ingenting rutin eller gammal vana, utan det flödar av vitalitet och ingenting tas för givet. Sedan mitt förra besök har det nya Rosa de Sarón byggts. Det är en stor och väl uppförd byggnad som kommer att vara till nytta och glädje för flickorna när de flyttar in. Arbetet har utförts på relativt kort tid, trots oförutsedda prisstegringar. Många i både Bolivia och Norden har varit engagerade i bygget, och Javier och Jimena har haft hektiska dagar. Vi blev imponerade, och det är ingen kliché eller överdrift. På El Arca var det mesta sig likt. Vi fick se den nya bakugnen, tvättplatsen för kläder, studierummen med mera. Under guidningen fick jag syn på en teckning som hängde på väggen. Motivet var en stor plåtburk som var delad i två och skulle fungera som sopskyffel. Ett helt vanligt sätt att använda just den sortens burkar istället för att kasta dem. Teckningen var ritad av en av pojkarna och jag stannade upp och såg med beundran på sopskyffeln. Skaftet, som var av trä, hade blivit skugglagt och flera andra detaljer fanns med. Det här var en produkt av någon som hade behov av att skapa. Från att bara existera har det vuxit fram en önskan att få dela sin syn på världen och visa att enkla saker kan berätta en historia. På samma vägg fanns flera teckningar av samme "konstnär". Det var väl utförda arbeten. När ett barnsinne får trygghet och kroppen får mat så blomstrar det upp en personlighet som kan vara med och göra världen bättre.

När vi sätter oss på bussen till La Paz undrar vi med spänning vad vi får uppleva nästa gång vi hälsar på. Det händer något hela tiden – och det är spännande!

Oddvar

Oddvar Bauge med en kopp svart bolivianskt kaffe.